

דינו בקל וחומר מהם, כי אין עונשים מן הדין.

ומתרצת הגמרא: לגבי הלימוד לבתו, אין זה לימוד של קל וחומר, אלא רק גלויי מילתא בעלמא הוא.

והיינו, כל מה שבת בנו או בת בתו אסורים, הוא מכח קרבת הבת, שהרי הן מתייחסות אל אבי אמן באמצעות אמן, שהיא הבת שלו, ולכן אין צורך בלימוד של קל וחומר לגבי הבת.

אבל אחותו מן האב ומן האם, היא אינה אסורה מכח הקירבה של אחות מן האב או אחות מן האם, אלא איסורה הוא איסור עצמי, מחמת היותה אחותו מן האב ומן האם, ואין איסור זה מפורש בתורה, ולכן אי אפשר לענוש בו מקל וחומר.

ואילו רבא אמר לתרץ: אמר לי רבי יצחק בר אבדימי: בתו מאנוסתו אתיא תחילה בגזירה שוה של "הנה — הנה", והיינו, לפי שנאמר בשאר "הנה" ונאמר גם בשאר אשתו "הנה", וכמו שבשאר אשתו, בתה היא כבת בתה, אף בשאר, בתו מאנוסתו היא כבת בתו, ומעתה נתרבתה בתו מאנוסתו לשריפה כבת בתו, כי אתיא בגזירה שוה של "זמה — זמה" לענוש שריפה.

תני אבהו דרבי אביי: לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו שחייבים עליה שריפה במפורש מן התורה, לכן הוצרך הכתוב לומר [ויקרא כא]

ומדוע לא נאמר להיפך, שמצד "אוקי באתרה" יש לחלק בין מיתת הכלה למיתת האם, ונאמר כך:

מה הוא, חלקת בו בין בתו, שחייב עליה שריפה, לבלתו, שחייב עליה סקילה.

אף היא, תחלוק בה בין בתה שחייב עליה שריפה, לבלתה שיהיו חייבים עליה סקילה חמורה ולא שריפה קלה.⁽¹⁰⁾

ולמאן דאמר נמי שריפה חמורה, שלפיו לא קיימת הפירכא הראשונה, מהאי קושיא השניה, לא נידונין.

וממשיכה הגמרא לדון: בתו מאנוסתו, מנין שחייב עליה עונש שריפה? לפי שהפסוק באנוסה מדבר רק על בת בנו ועל בת בתו, ולא על בתו עצמה.

ומבארת הגמרא: האמר, הרי אמר אביי: קל וחומר, על בת בתו ענוש, על בתו לא כל שכן?⁽¹¹⁾

ותמהה הגמרא: וכי עונשין מן הדין?

והרי כלל הוא בדינו שאין עונשים מן הדין, דהיינו, מלימוד של קל וחומר. וכמו שמצינו לגבי אחותו, שאסרה התורה והענישה במפורש אחיו מן האב ולא מן האם, ואסרה במפורש אחיו מן האם ולא מן האב, אך לא אסרה ולא הענישה במפורש אחיו שהוא אח בין מהאב ובין מהאם, ואי אפשר ללמוד את

דידה מיניה וביה.

11. גם אביי סובר את הלימוד מגזירה שוה, אך כאן אין הוא צריך לו. תוס'

10. הרש"ש הגיה את דברי רש"י, וגרס בו כך: מאי חזית דכי אוקמת ליה באתרה למילף שאר דידיה מיניה וביה שריפה כאמה דומיא דידיה דכלתו כאמו? אוקמה באתרה הכי, ולמוד שאר